

[Pelle Voigt]

Jeg interesserer mig meget for, hvordan det forholder sig med Det Konservative Folkepartis forsvarspolitik og dens forhold til virkeligheden. Hr. Helge Adam Møller startede jo sit indlæg med at karakterisere Det Konservative Folkepartis forsvarspolitik og citerede som overskrift efter min hukommelse uden at sige hvorfra følgende: Et land har altid en hær, enten sin egen hær eller en besættelseshær.

Det synes jeg er et interessant og meget kategorisk synspunkt. Det får mig umiddelbart til at tænke på, hvor nogle af vore NATO-allierede befinder sig i den forbindelse.

Hvordan vil hr. Helge Adam Møller, hvis han skal fastholde denne tese som overskrift over konservativ forsvarspolitik, beskrive vores NATO-partner Islands situation?

(Kort bemærkning).

**Helge Adam Møller (KF):**

Jeg vil beskrive Islands situation som overordentlig gunstig og tilfredsstillende for islændingene, for Island er jo medlem af en alliance og har en særlig aftale med denne alliance, således at denne alliance, nemlig NATO, hvor Danmark også er medlem, sikrer Islands suverænitet; der er bl.a. også nogle baseaftaler og andet. Så ethvert land, der indgår i en alliance, må selvfølgelig yde sit bidrag til den fælles alliance på en måde, som tilfredsstiller både dette land og alliancen. Og dér mener jeg Island og alliancen har fundet en mulighed, som gør, at dette er tilfredsstillende.

Det kan da godt ske, at der er undtagelser fra min tese blandt de knap 200 lande, der eksisterer i verden. Men tesen er efter min opfattelse stort set rigtig overalt i verden.

Det viser også dansk historie.

(Kort bemærkning).

**Pelle Voigt (SF):**

Det beroliger mig lidt. Jeg var et øjeblik ved at tro, at verden bevægede sig med voldsom hast. Men jeg forstår, at hr. Helge Adam Møllers bemærkning heroppefra ikke var tænkt som nogen fornærmelse mod vore amerikanske eller engelske allierede.

**Hanne Thanning Jacobsen (SF):**

Lige siden SF's dannelse for godt 30 år siden har en af de røde tråde i partiets arbejde været

et brændende ønske om nedskæringer af det danske militærbudget. SF har ligeledes i alle disse år været en ivrig fortaler for at forøge de danske investeringer i miljøbeskyttelse.

Derfor bør det ikke undre nogen, at SF har rejst denne forespørgsel i dag, hvor de to for partiet særdeles vigtige emner ses i en sammenhæng.

Opruddet og den demokratiske revolution i Østeuropa har vi alle glædet os over, taget del i og set de gunstige muligheder i, der nu er for at skabe et mere åbent, samarbejdende og fredeligt Europa. En opbremsning af våbenkapløbet skaber forudsætning for, at de militære blokke bliver fjernet. Og der er skabt nye muligheder for at reducere de militære udgifter. Sovjetunionen har allerede, som det er nævnt tidligere i dag, foretaget ensidige nedskæringer ved bl.a. at trække fremskudte styrker i Østeuropa tilbage til eget territorium.

Ved udskiftningen af de kommunistiske regeringer med demokratisk valgte regeringer burde de fjendebilleder, som NATO hidtil har brugt som argument for fortsat oprustning, være nedbrudt. Og at Warszawapagten er i reel opløsning, ses sidst af det aflyste Warszawa-pagtmøde i forrige weekend.

Udmeldingerne fra Polen, Ungarn og Tjekkoslovakiet fik Sovjet til at aflyse mødet, idet den sovjetiske ledelse ønsker, at CFE-aftalen, der som allerede nævnt bliver underskrevet den 19. ds. i Paris, bliver underskrevet, inden der bliver holdt et nyt pagtmøde.

Derfor bliver jeg også dybt forskrækket over, at det førsteudkast til en ny militærstrategi for NATO, som foreligger, fastslår, at Sovjetunionen fortsat er NATO's hovedfjende nr. 1. Det virker forbløffende på mig, og jeg synes, det er i klar modstrid med NATO-forsvarsministrenes erklæring fra Londontopmødet i juli, hvor man erklærede den kolde krig for afsluttet og kaldte Sovjetunionen for en samarbejdspartner.

Det virker grotesk på mig, at dagspressen kan referere, at udkastet til den nye NATO-doktrin konstaterer, »at Sovjetunionen fortsat vil besidde store atomare og konventionelle styrker, der i lyset af intern ustabilitet udgør en alvorlig risiko for medlemslandene i NATO«.

Det synes jeg ikke blot er en pinlig konstatering for NATO-landene i almindelighed, hvis dette udkast bliver officiel NATO-politik, men også for Danmark i særdeleshed som medlem